

Juhlajulkaisu 24.4.2024

Someron Seurakunta

1449-1949

Varpaat savessa, siipien suojassa 575 vuotta *
575
Varpaat savessa, siipien suojassa 575 vuotta *
Someron seurakunta

A circular logo with a white background. In the center is a blue silhouette of a figure with large, spread wings, holding a sword. The number '575' is written in large, bold, blue digits behind the figure. The text 'Varpaat savessa, siipien suojassa 575 vuotta *' is written in a smaller font around the top and bottom inner edges of the circle. Below the circle, the text 'Someron seurakunta' is written in a bold, sans-serif font.

Mitä on Someron seurakunta?

Kun 20 vuotta sitten aloitin työt Someron seurakunnassa, Somerniemien seurakuntapastorin sijaisena, Someron seurakunnassa oli niin iso kirkko, että hirvitti. Kun alttarilta katselin kohti pääovea, en nähnyt takapenkissä istuvien ilmeitä. En tuntenut yhtään kirkossa kävijää. Somerniemien kirkko tuntui ihmisen kokoiselta. Siellä näin ihmisten kasvot ja ilmeet. Huomasin, että Nikanderin Aila, Niemelän Leena ja Soinin pariskunta istuivat aina omilla tutuilla paikoillaan. Vuosien myötä olen kotiutunut Someron kirkkoonkin. Koronarajoitusten aikaan sen majesteettillinen suurus korostui, kun tyhjässä kirkossa pidin jumalanpalvelusta videokameralle. Sain todella tuntea oman pienuuteni ja Jumalan suuruuden.

Alkuvaiheessa tutustuin Someron seurakuntaan rakennusten ja työkavereiden kautta. Seurakuntakeskus oli niin sokkeloinen, että en millään meinannut oppia, mistä löydän diakoniatoimiston saati sitten päiväkerhon tai nuorisotilat. Meni aikaa ennen kuin muistin kaikkien työkavereiden nimet. Juve vei minut heti Svenssonille Sanan ja rukouksen iltaa pitämään sillä opastuksella, että: "Muista kehua Jeesusta!"

Ensimmäisenä kesänä pääsin Siikjärven juuri remontoituun leirikeskukseen. Rippikoululaisten mielestä puhuin hassusti, ja käytin sanoja joita he eivät ymmärtäneet. Opin minäkin simmottiin ja ketä-sanan käytön, sekä paljon uusia nuorten veisuja. Kynttilänhämyn armollisuudessa sain pyyhkiä vaihkaa kyneleet silmäkulmista, kun varttikset, siis isosten pitämät iltahartaudet, koskettivat.

Vuosien myötä olen oppinut tuntemaan Someron seurakuntana, joka on paljon enemmän kuin seurakunnan työntekijät tai -rakennukset. Se on Kappelin poikien keittämät nokipannukahvit luontokirkon jälkeen, jouluihin puistokirkko saviuunin lämmössä, kalastustapahtuma kirkon rannassa, päivähartaus palvelutalossa, torikirkko, jossa ampieiset haluavat oman osansa hillopullista, kynttilöitä sytyttävät partiolaiset, veteraanien päiväkahvit, kylvön siunaus vaikka lammaslaitumella, joskus se on kukkapeltoja, toisinaan laskiaisriehaa tai syntisiä lauluja.

Tunnistan Someron seurakunnan monenlaisissa yllättävissä kohtaamisissa: Lämpöisessä kesäiltapäivässä avoauto lähestyy tyylikkään hitaasti kirkonmäellä. Morjestetaan ja kuskin pyynnöstä siunaan heidän kesäiset kilometrit.

Uimahallin lauteet, joissa en juuri kasvoja erota, mutta löylyjen lempeys ja yhteinen hiljaisuus hoitavat sielua.

Ruokakauppa, jonne jälkikasvu ei halua mukaan, koska "kaikki tuntee sut ja jää jutteleen".

Hautausmaat Somerolla ja Somerniemellä. Kohtaamiset hiekkakäytävillä. Tutut nimet ja vuosiluvut hautakivissä.

Someran seurakunta on minulle myös kaikki ne ohi ajavat autoilijat, jotka iloisesti morjestavat, käyttävät vilkkua, ja ohittavat niin ettei pyöräilijän tarvitse pelätä.

Mitä Someron seurakunta on sinulle?

Kysyy Lilli-Irmeli Hintsu

Suomalainen messu Someron kirkossa

teksti Olli Salomäenpää kuvat Lasse Heikkilä

"Monesti on mentävä kauas nähdäkseen ongelmien sijaan kaiken sen hyvän mitä elämä meille tarjoaa." Tämän kaltaisten pohdintojen keskellä Suomalainen messu sai alkunsa keskellä tolkutonta koti-ikävää poteva Lasse Heikkilä matkoillaan Kauko-Idässä sekä Australiassa 1990-luvulla.

Viktoria Kallio (vas.), Lasse Kortelainen, Susan Yli-Knuuttila

Heikkilän säveltämä messu sai ensiesityksensä marraskuussa 1998, jonka jälkeen sitä on esitetty satojen Suomen esitysten lisäksi muun muassa Venäjällä, USA:ssa, Kanadassa, Espanjassa sekä Saksassa.

Suomalainen messu on kansanmusiikkityylinen laulusarja, jonka sanoma on puhutellut suomalaisia sen alkua ajoista alkaen. Se on taiteellinen katsaus itsenäisyyden ajan Suomen maisemiin ja kansan tunteisiin sekä Juma-

lan siunaukseen kansamme yllä. Teos muistuttaa meille Kristinuskon merkityksestä itsenäisyytemme alkuaikoina.

Laajimmillaan Suomalaiseen messuun kuuluu 20 laulua, joista Somerolla kuullaan reilu tusina. Lisäksi tässä messussa kuullaan kaksi laulua Lasse Heikkilän Tunturimessusta. Suomalaisen messun lauluista tunnetuimmiksi sen ulkopuolella ovat tulleet luultavimmin sellaiset kappaleet

kuin "Pohjalainen uskontunnustus", "Viimeiset veneet", "Laulu Suomelle" sekä "Runsasta leipää", joita otettu mukaan Nuoren seurakunnan veisukirjaan sekä Tuomas-messun laulukirjoihin.

Suomalaisen messun esittää Lasse Heikkilän johtama Valkia pelimannit sekä lauluryhmä. Lisäksi mukana Someron seurakunnan Ison Mikon Laulajat -kuoro. Messun juontajina toimivat kanttori Olli Salomäenpää sekä srk-pastori Marika Viljamaa, joka toimii myös tilaisuuden liturgina.

Tervetuloa mukaan juhlistamaan Someron seurakunnan 575-vuotista taivalta yhteiseen Suomalaiseen juhlamesuun Someron kirkkoon su 5.5. klo 15.

Messun jälkeen juhlakahvitus ja ansiomerkkien jako seurakuntakeskuksessa.

Jalo Alvaro Pulkkinen - viulu
Sonja Lampinen - harmonikka
Lasse Heikkilä - kitara ja kantele
Eveliina Heikkilä - basso
Solisteina laulavat:
Viktoria Kallio, Susan Yli-Knuuttila ja Lasse Kortelainen.

Jalo Alvaro Pulkkinen (vas.),
Sonja Lampinen, Eveliina
Heikkilä, Lasse Heikkilä.

**SUOMALAINEN MESSU
SOMERON KIRKOSSA
5.5.2024 KELLO 15**

Teit äidin astuman

teksti ja kuvat Olli Salomäenpää

Mediassa nostetaan aina silloin tällöin esiin perheitä ja sukuja, joissa ammatit periytyvät sukupolvelta toisella. Monesti nämä ammatit ovat ns. yhteiskunnallisesti arvostettuja, kuten lääkärit, juristit tai insinöörit. Toisaalta samasta voidaan puhua, jos seuraavassa sukupolvessa on hen-

kilö, joka jatkaa perheen yritystointia.

Maataloudessa sukupolvenvaihdoksia tehtäessä on kyse täsmälleen samasta asiasta.

Myös kirkon parissa tapahtuu samaa. On tunnettuja pappissukuja, joista saatetaan nousta myös piispan tehtäviin. Kanttoreiden kohdalla tapahtuu jossain määrin myös samaa, vaikka määrät ovat luonnollisesti pienempiä.

Someron seurakunnassa samaa on tapahtunut jopa paikallisesti, viimeisimpänä esimerkkinä, kun vuoden alusta seurakunnan palveluksessa aloitti diakonina Elina Virtaperko, jonka äiti Liisa Virtaperko toimi Someron seurakunnassa diakonissana vuosina 1974 - 2000.

Mutta miten tähän tilanteeseen on päädytty, mikä sai Elinan seuraamaan äitinsä jalanjalkia: - Jotenkin sitä tuli elettyä tätä seurakuntaelämää ihan lapsuudesta lähtien, Elina Virtaperko muistelee. - Äidin kanssa tuli kuljettua mukana pikkutyttöä esimerkiksi Siikjärven leirikoukussa ja kanttori-isän kanssa muissakin seurakunnan tapahtumissa. Vähitellen sitä oppi näkemään ammatin monipuolisuuden, joten hakeutuminen alan opintoihin oli aika luontevaa.

Äidillä, Liisa Virtaperkolla oli aikanaan ristiriitaiset tunnelmat tyttären ammatinvalinnasta.

- Oli asiassa oma sulattelunsa, Liisa Virtaperko toteaa. - Diakoniatyön painopisteisiin tuli muutoksia 90-luvun laman kourissa. Kaikki ihmiset eivät siitä pitäneet eivätkä ymmärtäneet Someron seurakunnassa. Diakoniatyön koulutukses-

sa sain hyvät eväät työhön, johon kuului ihmisen kokonaisvaltainen kohtaaminen. Valmistuin ammattiin, jota todella halusin tehdä.

Muutamassa vuosikymmenessä Suomikin on muuttunut paljon. Miten paljon diakonien työ on muuttunut tänä aikana?

- Kun valmistuin ja siirryin työelämään, työ oli paljon sellaista mitä kotisairaanhoido tekee nykyään, Liisa Virtaperko toteaa. - Se sektori oli hyvin kehittymätöntä. Paljon tehtiin yhteistyötä esimerkiksi lääkäreiden kanssa. Tämä tilanne muuttui siinä vaiheessa kun kansanterveyslaki astui voimaan vuonna 1972. Kunnanlääkäri ei ollut enää diakonissojen esimies kirkkoheran kanssa. Tämän jälkeen työn painopiste siirtyi, kotikäyntityön lisäksi, monenlaisen ryhmätöiden järjestämiseen. Paljon teimme työtä monenlaisten vammaisryhmien, kuten kehitys-, kuulo- ja näkövammaisten kanssa. Pikkuhiljaa yhteiskunta ja muut järjestöt ovat ottaneet näistäkin ryhmistä enemmän vastuuta ja diakonian työnkuva on sen myötä jälleen muuttunut. Tärkeää on pitää mielessä myös se, että diakoniatyö ja lähimmäisen auttaminen kuuluu kaikille.

- Kyllä tänä päivänä diakoniatyö on paljon ihmisten henkilökohtaisen hädän ja ongelmien kohtaamista, Elina Virtaperko kertoo. - On yksinhuoltajia tai nuoria perheitä, joiden talous on huonolla tolalla. On uusavuttomuutta, elämisen taidot, taloudellisessakin mielessä ovat heikot. Ei ole koulutusta, ei ole työtä ja elämisen malli on opittu omilta vanhemmilta. Seurakunnan diakoniatyötä pidetään monesti ihmisen viimeisimpänä auttajana, varsinkin niiden kohdalla, jotka pudonneet yhteiskunnan muiden tukiverkkojen ulkopuolelle. Mut-

ta joskus voi käydä niin, että vaikka ihminen on tullut ensisijaisesti hakemaan maksusitoumusta vaikkapa ruokakauppaan, niin todellisuudessa hän haluaa vain keskustella hengellisistä tai muista askarruttavista asioista jonkun kanssa, joka kuuntelee häntä, jolla on hänelle aikaa eikä se maksusitoumus ole ollutkaan enää niin tärkeä.

Entisaikojen sairaanhoitotyöstä on siis siirrytty uusiin kuvioihin. Mutta onko jotain mikä diakonias-
assa ei ole muuttunut vuosikymmenten saatossa, mikä on ollut kaikki nämä vuosikymmenet pysyvää?

- Kyllä minä luulen, että diakoniatyön perusydin on pysynyt samana, eli autetaan ihmisiä siellä missä voidaan, Elina Virtaperko pohtii. - Aika muuttunut, palvelut ovat muuttuneet mutta ihminen on pysynyt samanlaisena. Ihminen täytyy kohdata ihmisenä, kokonaisvaltaisesti.

Liisa Virtaperko viettää nykyään Pentti-puolisonsa kanssa hyvin ansaittuja eläkepäiviä mutta miltä

Elina Virtaperko:
Opiskelu Pieksämäen sisälähetysseuran opistossa (5 vuotta)
Valmistui ensiksi lähihoitajalastenhoitajaksi, sitten diakoninurorisotyönohjaajaksi v. 2000 Työuraa Virroilla, Forssassa ja Jokioisilla
Aloitti työt diakonina Someron seurakunnassa 1.1.2024

Elina Virtaperkon työ näyttää tänä päivänä.

- Paljon on sellaista hätää mikä ei suoraan näy katukuvassa, Elina Virtaperko toteaa. - Mutta työ itsessään on monipuolista, jopa rikasta. Meitä ei aliarvioida ja yhteistyö esimerkiksi kaupungin tai Varhan kanssa sujuu hyvin. Eli voin rehellisesti todeta, että viihdyn ja tykkään työstäni. Mutta itsestä täytyy pitää huolta, se on tärkeää jaksamisen kannalta.

Seuraavassa viivähdämme hetken seurakuntaa 1700-luvulla palvelleen papin, Eric Boreniuksen, pappina Somerniemellä 1734 – 48 ja Someron kappalaisena 1748 – 64, matkassa. Teksti on kuvitteellinen, mutta tukeutuu ajankuvaan.

Harva tunsu pitäjänsä väen yhtä hyvin kuin seurakunnan pappi. Sitä Eric tapansa mukaan mietti, kun oli jälleen kerran tuiki tavallisella matkallaan kirkolle ja katseli talorykelmiä kylänraitin varrella. Perillä hän sitoi hevosen puomiin ja käveli kirkkomaalle. Eric katseli hieman huolestuneena kivisen sakastin kattoa. Siitä taisi olla pitkälti yli kymmenen vuotta, kun se oli tervattu. Osa paanuista paistoi papin silmään jo harmaina. Jollei seuraavana kesänä tervattaisi, olisi edessä kenties koko katon paanujen uusiminen. Se tietäisi isoa kuluerää, eikä sellainen ollut seurakuntalaisten mieleen. Tästä pitäisi muistuttaa taas kirkkoherraa, että ottaisi asian esille pitäjänkokouksessa.

Viereinen kirkkorakennuskin tuotti huolta. Ericin tietojen mukaan nykyinen ristin muotoinen pyhäkkö oli seissyt paikallaan vuodesta 1668 ja se lähentli jo sadan vuoden ikää. Rakenteet vaativat jatkuvaa huolenpitoa kuten kirkon viereinen iäkäs tapulikin. Välistä kellonsoittajat pelkäsivät raskaid-

en kellojen kiinnitysten pettävän. Tapuli olikin uusinnan tarpeessa. Eric tiesi, että tämä kaikki tulisi rasittamaan seurakuntaa. Talolislilta tarvittiin paljon päivätöitä. Isommat talot toki pystyivät laittamaan paikalle torpparinsa tai palvelusväkeä, mutta se oli yhtä kaikki poissa talon omista töistä. Mielellään ei taloista väkeä taksvärkkeihin koskaan annettu.

Eric oli kiinnostunut vanhoista asioista. Olipa hän vastannut tuomiokapitulin kyselyynkin ja kirjoittanut monisivuisen kuvauksen pitäjän varhaisvaiheista ja oloista, kuvannut tarkasti niin Someron emäkirkon kuin Somerniemen kappelinkin asioita. Ericin tietojen mukaan emäseurakunta oli ollut olemassa jo satoja vuosia. Tarkkaa ajankohta hän ei toki tiennyt, mutta arveli pappejakin olleen täällä jo katolisena aikana, ainakin 1400-luvun puolimaissa. Kirkkorakennuksiakin oli ehtinyt olla jo useampi. Eric kummasteli, miksi puukirkon vierellä oli kivinen sakasti. Lienevätkö ajat kovenneet sitä rakennettaessa vai mikä oli syynä. Joka tapauksessa pappi ajatteli, että kivinen kirkko olisi ollut helpompi pitää kunnossa.

Entäpä seurakuntalaiset. Eric muisteli, että seurakunnan alkuajoina taloja tiedettiin täällä olleen kaikissa kylissä yhteensä kahdeksisenkymmentä. Väkeä oli jokunen sata, Ericin omana aikana väkimäärä seurakunnassa oli yli puolentoista tuhannen.

Vanhimmat seurakuntalaiset osasivat kertoa papilleen 1600-luvun lopun hirmuisista ajoista. Pilalle mennyt vuodentulo ja ankarat olosuhteet sekä pahat taudit olivat vieneet manan majoille peräti kolmasosan seurakuntalaisista yhtenä ainoana vuonna. Normaalisti Eric ja muut papit saivat siunata hautaan vuosittain joitakin kymmeniä seurakuntalaisia. Väkimäärä kasvoi hitaasti – normaalivuosina syntyneitä oli kuitenkin kuolleita enemmän.

Entä mistäpä Ericin seurakuntalaiset saivat elantonsa. Eric kirjoitti kapituliin kuvauksessaan, että Somerolla pitäjän ”elinkeinot ovat ikimuistoisista ajoista olleet pelto- ja kytöviljelys”. Eric tiesi, että kaskia kaadettiin juurirukiille, pellavalle ja ohralle. Pellot olivat menneinä vuosisatoina kasvaneet ohraa ja ruista, kauraakin vaihtelevasti. Vehnä ei tainnut Ericin aikaan laihota kuin satunnaisesti seurakunnan alueen lukuisissa kartanoissa. Tavallista oli, että vilja ja kesanto vuorottelivat pelloilla vuosittain.

Eric katseli usein kylillä kiertäessään talojen peltomaita. Peltoalueet olivat pieniä. Ja pellot oli jaettu taloittain sarkoihin. Näin oli Ericin käsityksen mukaan ollut jo seurakunnan alkuajoista. Sarkajaossa jokainen kylän taloista sai kapean sarkakastaleen, niin että koko pelto jaettiin kylän talojen kesken samalla tapaa. Siinä kunkin talon sarka toistui pellossa aina vuorollaan.

Tämä johti siihen, että talojen oli tehtävä peltotyöt, kylvö ja korjuu, aina saman aikaisesti.

Kylissä kiertäessään Ericin oli helppo poiketa samalla matkalla useassa talossa. Talot pihapiireineen kun olivat yhtenä rykelmänä peltojen ympäröimänä. Samalla pappia kuitenkin arvelutti, mitä tapahtui kun tuli ryöstäytyi jossakin valloilleen. Korjuuaikaan riiden kiukaat hohkasivat ja muulloinkin tuvissa suurilla uunilla lämmitettäessä saattoi vahinko tapahtua helposti. Aikana jolloin valokin saatiin päleistä oli vaara ilmeinen. Ja jos tuli pääsi irti, siinä menivät helposti paitsi talon kaikki rakennukset myös muut kylän talot, kun kaikki sijaitsivat lähellä toisiaan.

Pappina Eric oppi tuntemaan hyvin laajan alueen. Olihan hän aloittanut pappina Somerniemen kappelissa jo v. 1734, joten näillä seuduilla hänen pappisuransa venähti 30-vuotiseksi. Siksi hänellä lienee ollut myös vankka käsitys paikallisesta elämäntavasta, tavoista ja osaamisesta.

Seurakuntalaisten luku- ja kirjoitustaitoa papit tietysti tarkkailivat säännöllisillä lukusilla. Pääpaino oli toki kristinopin osaamisessa. Katolisena aikana tavallisen kansan opetuksen ei juuri ollut kiinnitetty huomiota, mutta Ericin pappisaikana kansaa oli patistettu sanan taitoon jo hyvä tovi.

Eric kertoo, että hänen aikanaan kuulusteluun osallistunut merkittiin huonosti osanneeksi, jollei taitanut ulkoa Lutherin katekismusta. Lähes tuhannesta vuoden aikana tentatusta huonosti osanneita oli useinkin puolentoista sataa. Eihän ulkoluku toki suoraan luku-

taidosta kertonut, paremminkin muistin harjaantumisesta. Lisää oppia varsinkin heikosti osaaville sai lukkarin koulussa. Ankaruri toimi kyllä pontimena.

Kirkolla Ericinpäivä oli vierähtänyt jo iltaan. Monet mietteet siinä oli läpi käyty samalla kun hän hoiti askareitaan. Eric oli mietiskelyyn ja muisteluun taipuvainen - siinä saattoi äkkiä hurahtaa arvaamatta useampi tiima. Pyhänä taas penkit täyttyisivät sanan kuuloista. Herraskaisempi väki istui paremmilla paikoilla ja tavallinen

rahvas taempana. Penkeissä oltiin tarkan järjestyksen mukaisesti, osin kylittäin ja taloittain.

Elokuun ilta oli jo pitkällä, kun Eric irrotti hevosesensa puomista. Vuodentulon korjuu oli meneillään ja hän lausui mielessään hiljaisen rukouksen, että sato olisi hyvä ja tuleva talvi lempeä. Jos ravinnosta tulisi pula, eivät varsinkaan lapsista ja heikkokuntoisista kaikki selviäisi kevääseen. Mutta sen pappi jätti korkeimman käteen. Huomenna olisi uusi päivä, jos se hänelle suotaisiin.

Tunnista työntekijä

Alla on listattuna Someron seurakunnan työntekijöitä ja heidän itsensä antamia kuvailuja itsestään. Osaatko yhdistää tekijän ja kuvauksen? Kirjoita rivi alla olevaan ruudukkoon.

Oikea vastausrivi nähtävillä seurakunnan 575 juhlamessun jälkeen seurakuntakeskuksella 5.5.2024.

1. Anna-Liisa Forsström	A. Ajan punaista moottoripyörää
2. Anne Leppälä	B. Argentiinalainen tango punaisissa korkokengissä.
3. Anne Viander	C. Haastan itseäni improvisaatioteatterin tekemisessä, saan siitä myös iloa ja energiaa.
4. Anu Sandberg	D. Katson aina televisosta Erikoisjoukot.
5. Elina Virtaperko	E. Kunhan saa hyvää mustaa teetä englantilaisittain, niin kaikki on hyvin.
6. Esa Rasimus	F. Lempipaikkani luonnossa on meren ranta.
7. Essi Torkkomäki-Ryhtä	G. Lenkkarit kuluu loppuun vuodessa.
8. Eveliina Puhakka	H. Metsään mieleni tekevi.
9. Jaakko Knuutila	I. M niinkuin maratoonari
10. Johanna Teräväinen	J. Olen hurautunut aikuisiällä kitaran soittoon.
11. Jouko Mäkinen	K. Olen hypännyt benji-hypyn.
12. Kirsi Härme	L. Olen ollut pyörä- ja telttarekillä Gotlannissa, Ruotsissa ja Ahvenanmaalla.
13. Kirsi Parviainen	M. Olen parantumaton lukutoukka.
14. Lilli-Irmeli Hintsa	N. Olen saanut kuukausipalkkaa Oy Alko Ab: ltä
15. Marika Viljamaa	O. Olin basisti Jaakko Löytyn bändissä.
16. Martti Rouhiainen	P. Omistin sinisen mopoauton.
17. Nina Siikjärvi	Q. Opin uimaan aiemmin kuin pyöräilemään ilman apupyöriä.
18. Olli Salomäenpää	R. Pidän sanaristikoiden ratkomisesta.
19. Petri Mäkinen	S. Rauhoitun metsässä.
20. Sari Lahdenranta	T. Suosikkiliikkeeni kuntosalilla on romanialainen maastaveto.
21. Sari Pehkonen	U. Syön salmiakkia jopa nälkään, mutta inhoan lakritsia yli kaiken ymmäryksen.
22. Sirpa Suominen	V. Talossani kaikki ei ole mahdollista, mutta mikään ei ole mahdotonta.
23. Soile Selenius	W. Tykkään istua nuotiolla.
24. Tanja Erkkilä	X. Työyhteisön karting-kunkku.

Someron seurakunta

VASTAUSRIVI:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	

Someron seurakunnan Säärystimet-neulemallikilpailu

Juhlavuoden kunniaksi seurakunta julistaa neulekilpailun Someron seurakunnan Säärystimet. Kilpailussa haetaan neulemallia säärystimiksi.

Kilpailuun osallistutaan lähettämällä malli, työohje ja työpiirros kirkkoherranvirastoon, 31.8.2024 mennessä. Mallin tulee kuvastaa tunnistettavasti Someron seurakuntaa, olla osallistujan oma ja ennen julkaisematon. Kisaan voivat osallistua kaikki neuleista ja suunnittelusta kiinnostuneet. Voittaja palkitaan lahjakortilla Riitan Ompelimoon. Palkinnolla seurakunta lunastaa itselleen täydet oikeudet malliin; seurakunta pidättää oikeuden muokata mallia edelleen. Someron seurakunnan Säärystimet-kisan voittajatyö julkaistaan yhteisneulontamallina (KAL: knit-a-long) 1.12. alkaen seurakunnan sosiaalisen median kanavissa, Facebook-sivulla ja instagramissa. Voittajatyön valitsee säärystinraati: Lilli-Irmeli Hintsa, Katja Noki, Petri Känkänen, Anne Turkulainen. Raadin sihteerinä toimii Essi Torkkomäki-Ryhtä. Lisätietoja essi.torkkomaki-ryhta@evl.fi

Osallistumisohjeet

1. Suunnittele Someron seurakuntaa kuvaava sopiva neulemalli ja neulo mallikappale.
2. Ota kuva neulomastasi työstä ja laadi sanalliset tai neulemerkein tehdyt ohjeet.
3. Lähetä kuva ja ohjeet osoitteeseen somero.seurakunta@evl.fi. Kirjoita otsikkokenttään Someron seurakunnan Säärystimet-neule. Voit osallistua nimimerkillä, mutta muista liittää mukaan omat yhteystietosi. Voit lähettää kuvan ohjeineen myös postitse osoitteeseen: Someron seurakunta, Härkäläntie 1, 31400 Somero. Voit toimittaa kirkkoherranvirastoon myös valmiin työn työohjeiden ja piirroksen kera.

Ison Mikon laulajat ovat heränneet monen vuoden hiljaiselon jälkeen laulamaan. Ja kaikki viittaavat, kun johtaja kysyy heiltä, kenen mielestä kuorossa on kivaa. Joten tule sinäkin mukaan, lisätietoja antaa kanttori Olli Salomäenpää.

Lapset ja perheet

teksti ja kuvat Johanna Teräväinen

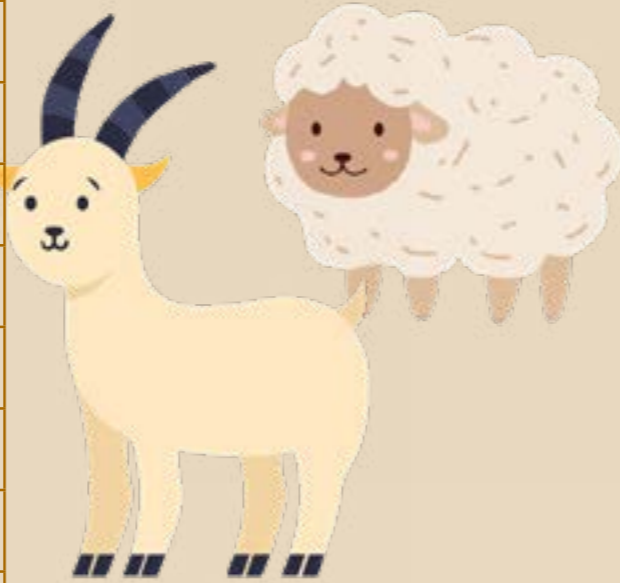
Jokaiselle jotakin. Seurakunnan tehtävänä on tarjota lapsille ja perheille monenlaista toimintaa.

Kerhoja, tapahtumia, leirejä ja erityisesti tukea.
"Taivaan Isän hoivassa nyt rukoilen ja kiitän"

ETSI RUUDUKOSTA JUHLASANOJA:

E	S	K	Y	O	Ö	L	A	U	L	U
T	J	K	A	K	K	U	M	R	A	L
K	O	R	T	T	I	V	S	X	H	P
Ä	B	E	H	L	A	H	J	A	O	A
P	E	V	I	I	R	I	Ö	G	H	A
J	U	H	L	A	L	I	I	N	A	A
K	C	Y	O	R	S	J	J	E	N	O
O	Å	H	K	Y	N	T	T	I	L	Ä
Y	S	T	Ä	V	Ä	T	R	O	M	D
U	T	I	L	M	A	P	A	L	L	O
A	P	L	Å	M	E	Z	T	I	H	H

MUISTATKO HEIDÄT?

VIHJE: kulkee jokaisessa Someron päiväkodissa

MINKÄ KAVERIN TIE VIE SOMERON KIRKKOON?

Parasta seurakunnan varhaiskasvatustyössä on:

Parasta on kohtaaminen, lapsen ja aikuisen. Silmiin katsominen, syli ja Jumalasta kertominen. Turva ja turvallisuus. Se että kaikki ovat arvokkaita.
Kirsi Härme

Lapset ovat olleet ihaninta työssäni. Ilon hetkiä on ollut paljon. Olen saanut olla matkalla heidän kanssaan, antamassa syliä ja turvaa. Monia, monia vuosia Jumalan kämmenellä.
Kerhotäti Leenatta

Pyhäkoulut, päiväkerhot, leirit ja juhlat - kaikki kohtaamani lapset ja aikuiset. Oli ilo kertoa Raamatunkertomuksia, keskustella ja ihmetellä. Olen kiitollinen, että sain tehdä työtä josta kovasti pidin! Siunaavin ajatuksin muistan teitä joiden kanssa sain työvuosinani kulkea kappaleen yhteistä matkaa!
Marjatta Kuisma

Aina on aikaa ihmetellä yhdessä. Aina on aikaa pysähtyä yhdessä katsomaan keltaisia talitinttejä. Aina on aikaa pohtia, miten yksi kynttilä voi poistaa pimeän ja miten nopeasti enkelit lentävät sateella. Koskaan ei ole liian kiire olla pysähtymättä ihmettelyn äärelle. Nämä yhteiset keskustelut tuovat pyhän ihan lähelle.
Asta Haukioja

Värityskuva

Vilma Myöhänen

Väritä Someron kirkontornin Vilku-rotta iloisilla väreillä.

Vilku ja 5 kaveria asustaa Someron kirkossa. Tule sunnuntaina bongaamaan heidät.

Virsiä ja viiniä - toivevirsiä yhteislauluna

*Muulla jo pitkään
jatkuneet viiniä ja virsiä-
illat saapuvat nyt juhlan
kunniaksi Somerolle.
Yhteistä veisaamista
säestävät Kari Luoto
ja Vesa Toukkari
yhdessä kanttori Olli
Salomäenpään kanssa.*

Kuratoidulta toivevirsilistalta löytyy vanhoja tuttuja, mutta myös aivan uusimman virsikirjan 900-sarjan virsiä. Tilaisuus järjestetään Jussin Baarissa joten veisaamisen vuoksi kuivuva kurkku saa kostuketta ja kurniva vatsa ei aiheuta soraääniä.

Alkujaan viiniä ja virsiä-illoja on vietetty ihmisten kotona nyyttikestiperiaatteella, mutta meillä aloitamme illat lainkuuliaisesti anniskelu-oikeuksilla varustetussa ravitsemusliikkeessä. Ohjelma on maksutonta, jokainen kustantaa virvokkeensa itse. Jussin Baarin Katri on luvannut lanseerata illan tarjoiluvaihtoehdoksi juusto/sormisyötävä lautasen. Illan aikana ehditään laulaa jopa 20 virttä, vaikka väliin tarjotaankin hiukan juontoja.

“Laulaessaan ihminen puhdistuu kuonasta. Hänen jähmettynyt sisimpänsä joutuu vilkkaaseen liikkeeseen ja hän tiedostaa lämpimät tunteensa ja hyvän tahtonsa. Musiikki pitää kyyneleet elossa, sillä ilman kyyneleitä ihmisen kasvot jäykistyvät ja muuttuvat koviksi. Ja niiden joukosta, jotka laulavat, löytää ystäviä”.
Ulla-Lena Lundberg -
Kuninkaan Anna

Palauta tämä kuponki 5.5.2024 seurakuntakeskukselle kirkkokahville, osallistut arvontaan jossa palkintona yksi melontapaikka pyhiinvaellusmelontaan 26.6.2024.

nimi: _____

puhelinnumero: _____

Toimituskunta:

Olli Salomäenpää, Essi Torkkomäki-Ryhtä, Lilli-Irmeli Hintsu, Johanna Teräväinen, Vilma Myöhänen, Eveliina Puhakka, Soile Selenius

Päätoimittaja Olli Salomäenpää

Taitto: Essi Torkkomäki-Ryhtä

Painatus Suomen Uusiokuori Oy, jakelu Posti Oy

JUHLAVIIKONLOPPU 3.-5.5.2024

SOMERON SEURAKUNTA 575

K

Posti

Seurakunnan täyttäessä 575 vuotta on todellakin aihetta juhlaan. Seurakunnan 'ajanlasku' katsotaan alkavaksi ensimmäisestä kirjallisesta merkinnästä, ja se on Kaarle VIII Knutinpika Bonden kirje joka on päivätty Tukholmassa 1.5.1449. Kirjeessä kuningas myöntää verovapauden kuninkaanpalvelija Kurt Svartelle koukunalaan maata Hämeessä Pitkäjärven kylässä Someron pitäjää. Vuonna 1449 Tukholmassa asti tiedettiin, että Hämeessä Somero-niminen paikka. Paikkakuntamme historia ylettyy pidemmälle, nykyisen Someron alueelta on löydetty myös kivikautisia asuinpaikkoja, Saarentakaa, Pajulasta, Härjänlahdelta ja Salkolasta. Rautakaudelta esinelöytöjä on Jakkulasta.

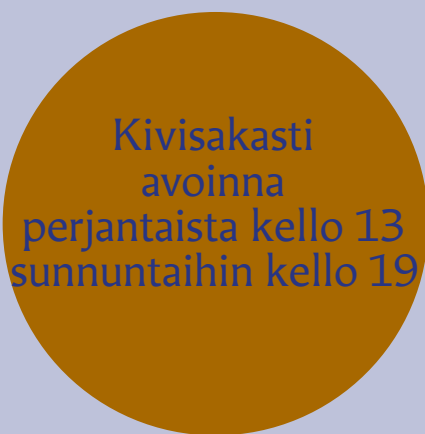
Koska historia on pitkä, on aihetta juhlaan. Tule kokemaan kaikki itsellesi sopivimmat, jokaiselle löytyy jotain.

Perjantaina 3.5.

kello 18. Nuortenilta seurakuntakeskuksen isossa salissa.

Esiintymässä Miika Lamminpää duo. Hyvää musiikkia, pientä purtavaa ja hyvää meininkiä. Illassa mukana koko nuorisotyöntiimi: Tanja, Martti ja Sari P.

Keikalle ovat tervetulleita kaikki.

www.someronseurakunta.fi

Lauantaina 4.5. Päivä Someron kirkolla

klo 8 Hiljaisuuden Jooga® Lil-
lin johdolla kirkossa. Ota mu-
kaan villasukat, alusta ja viltti.

klo 10-13 Kirkon ympäri
juoksua. Erityisesti perheille
suunnattua ohjelmaa kirkon
pihassa. Säänmukainen
ulkoiluvarustus.

klo 11 ja 15 kulttuurikierros:
kappeli, hautausmaa, kivi-
sakasti. Lähtö siunauskappe-
lilta. Somero-oppaat Marika
Haapala ja Arja Torkkomäki
johdattavat hautausmaamil-
jään tärkeimpiin kohteisiin.

klo 11-15 hautausmaan
varikko auki, vanhan
seurakuntatalon vieressä.
Kiinteistönhoidon kalusto
tutustuttavissa, lisäksi tarjolla
on hautainhoitoneuvoja.

klo 14 entisten työntekijöiden
tapaaminen vanhalla
seurakuntatalolla.

klo 18 Hiljaisuuden Jooga® Lil-
lin johdolla kirkossa. Ota mu-
kaan villasukat, alusta ja viltti.

klo 19.30 Virsiä ja viiniä-ilta
Jussin Baarissa. Toivevirsiä ja
omakustanteisesti virvokkeita.

Sunnuntaina 5.5.

klo 15 Suomalainen
messu Someron kirkossa
messun jälkeen juhla
seurakuntakeskuksessa.

Suomalaiseen messuun
voi pukeutua myös
kansallispukuun. Lue
lisää messusta ja muusta
viikonlopun ohjelmasta
sisälehdiltä.

